

Мариана Тинчева-Еклесия

От гледна точка на
вечността

Днес получих писмо от Италия. От Мирослава, с която не се погаждахме много по Божиите въпроси. Тя замина на работа преди две години като много българки, на които не им стигат парите да свързват „двата края“. Разбрах, че са й зачислили бабка със счупен крак, затова не си идва в България.

Ето я истината:

Здравей, приятелко!

Сигурно се досещаш, че новия ти адрес знам от сестра ми: преди три месеца тя ми каза, че сте се срещнали на улицата и сте разменили телефоните си. После е взела адреса ти по моя молба: много исках да ти напиша за нещо, което ме вълнува от година. Разбрала си от нея, че близо две години работя в Пиемонте, Италия. Грижа се за възрастна, болна жена и за жилището ѝ, за което получавам прилична сума от нейните деца...

Още при първата среща си попитала сестра ми как се чувствам в тази страна. Долових подтекста на въпроса ти, защото помня нашите разговори, винаги завършвали с неразрешим спор – аз дори не исках да пътувам на екскурзия в страни с традиционно католическо или протестантско християнство, за да не влизам в техни храмове по време на богослужение.

Това беше мое дълбоко вътрешно усещане, подплатено не само с правилото на Православната църква за молитвено необщуване с хора от други християнски общности, но и моя осъзната необходимост: достатъчни ми бяха нашите храмове и манастири, нашите празници, постът и изповедта като мир за душата ми... Затова започнах работа в една църква в нашия град, ала ревността към точното изпълнение на църковните правила и поведение ме въвеждаше в конфликт със случайни посетители, които имаха свободно поведение или възгледи за религията. Така реших да напусна длъжността си. Три години бях без работа; където и да търсех – напразно.

Като останахме без средства, реших, че бих могла да се грижа за болни възрастни хора в чужбина – както хиляди българки правят това през последните години на дългата икономическа криза. Подавах документи в различни фирми и посочвах, че искам да бъда в Гърция. Но всеки път се отваряше врата към Западна Европа, където православието е нетрадиционно. Изпитвах страх от заминаването, ала парите ми напълно свършваха и

трябваше да започна работа където и да е, само да живея, да помагам на семейството си. Между предложенията за Германия и Италия предпочетох Италия, защото е по-близо до нас, можех да се върна по-бързо...

Няма да влизам в подробности с това каква съпротива имах първите месеци от престоя и работата, колко изкушения ме нападаха – да си тръгна! Чувствах се самотна, ничия, изоставена, заключена. Първата сутрин трябваше да изляза да пазарувам, но не бях получила електронна карта, с която се отваря вратата на къщата и пред затворения „рай“ се разплаках. След това мислех, че съм нежелана въпреки грижите ми към моята симпатична бабка Лучия, както на италиански я наричат „нона“ (баба). Тя непрестанно призоваваше Бога в молитвите си, а на мен ми се струваше странно – с Кого говори? За мен Христос беше в България, но трябваше да мълча.

Спаси ме това, че не знаех езика добре и все още не можех да говоря за Него. Но Лучия ми говореше с толкова радост и любов за „моя Христос“, като че ли не намираше разлика.

На четвъртия месец каза на родната си дъщеря, че ме чувства по-близка от самата нея! Смутих се. Дъщеря ѝ не се разсърди, а ми благодари и ми подари златен медальон с образа на Светата Майка и Младенеца Христос. Разбира се, изображението не беше православно, но трябваше да свикна да не обръщам внимание на незначителни разлики. Съзнавах, че не мога да променя християнството на Италия само защото аз мисля и изповядвам Христос по друг начин. Край храма в близост минавах предпазливо, без да обръщам глава към вратата – вече се изкушавах да вляза, да запаля свещ, да послушам тяхната служба...

В петия месец от съвместния ни живот Лучия се почувства добре и ме помоли да я заведа на църква. Е, добре, стиснах зъби: сега вече съм длъжна да направя това, което години наред не желаех в България – да влизам в молитвени домове на други вярващи. И знаеш ли какви мисли се завъртяха в главата ми, щом наближихме храма? Изведнъж ми се стори, че на входа пише: „Забранено за некатолици!“ Разбира се, такава забрана нямаше, но си спомних атакуващия спор с теб за един надпис „Забранено за неправославни!“, окачен на вратата на храма в Малко Търново. Ти го беше снимала през 1995 г. и го показваше с въпрос – как може да се забранява на други вярващи да посещават храма в

градчето Малко Търново? Една част от нашата богословска група беше с теб, друга – против.

Бях с онези, които не искаха други хора да влизат в нашите храмове, затова подкрепях написаното. При спора запомних с болка думите ти: „Да ти даде Бог да живееш в Италия, за да ходиш там на църква!“ След това задълго прекъснахме връзките си. Бях огорчена, а ти не ми се извини.

А помниш ли какво ти се случи, когато каза, че си ходила в католически манастир и си посещавала протестантската методистка църква? Ако си забравила, ще ти припомня, че те обадихме на декана на факултета с предложение да те изключи за една година, докато се промениш! Но той не мислеше като нас и нашата група те изолира напълно... Та докато водах баба Лучия към входа на църквата, се изненадах, че Бог не е забравил всичко това и неслучайно ми връщаше спомените.

Все още не знаех и не исках да разговарям с втората си „италианска майка“ по този въпрос, но отговора получих, когато влязохме вътре двете: десетки глави се обърнаха към нас, осияни от радост, че виждат жената, половин година неизлиerala от дома си поради счупване на крака и допълнително заболяване. Те идваха, прегръщаха я, запознаваха се с мен, поздравяваха ме за добрите грижи към възрастната, та от усмивки и благопожелания не успях да вдигна очи да видя как изглежда отвътре Божият дом. Защото Божият дом беше в празника на сърцата ни и в благодарността... След десет минути започна литургията. С наведена глава следвах думите на свещенослужителите, макар да не разбирах много. Когато органът засвири, се разплаках като в разкаяние от несъзнаван грях: Христос беше до мен и утешаваше безутешната ми душа, която не е разбирала другите сестри и братя, вярващи в Него.

Следващите дни разсъждавах за мислите и чувствата ни от студентските години. Разбирах, че още тогава всеки от нас е следвал своето сърце, като е бил убеден, че то е правилно и всички трябва да му се подчиняват. Сега разбирам, че „затварянето“ в своя среда е нещо полезно, осъзнато, естествено, но това не ни осигурява превъзходство. Защото всеки човек в търсенето на някоя истина за Бога невинаги намира отговор на въпросите си за Него. Мога с ръка на сърцето да кажа, че опасенията към непознатите вярващи християни са били заблуда, която Сам Бог ми помогна да осъзная. Неслучайно опитите да бъда на работа в

православна страна се осуetyаха – трябвало е на четирийсет и пет годишна възраст да дойда в Италия, за да намеря баба Лучия, вече почти като моя майка, която иска да живеем двете, докато отиде при нашия Бог.

Като получих адреса ти, мислех, че вече няма смисъл да ти пиша за промяната ми. И ти навярно си осъзнала: човек не може да бъде отворен към целия свят. Вярно е, че от гледна точка на вечността нашите пристрастни чувства нямат значение, но ти пиша, за да ти спестя бъдещи верови атаки: не изговаряй на глас несъгласие, ако другият иска да си остане само „вкъщи“ – това е специална любов, приготвена от Бога за верните към едно духовно семейство. Колкото да си против някои неизменяеми догмати на Христовата Църква, те са необходими – като законите на държавата. Вечно е само Неговото неизменяемо, живо присъствие...

Трябва да излизам с моята бабка, затова приключвам. Като се върна в отпуска преди Рождество Христово, ще ти се обадя по телефона. Искам да се видим на чаша италианско кафе.

С приятелски чувства:

Мирослава

Пиемонте, Италия

17 ноември 2005 г.

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11476>]